

Montague Amca'nın evine giden yol ormandan geçiyordu. Patika, çalıkların içine gizlenmiş bir yılan gibi ağaçların arasından kıvrılıp gidiyordu. Yol öyle çok uzun değildi, zaten orman da çok büyük sayılmazdı ama bu yolculuklar bana hayal bile edemeyeceğim kadar uzun gelirdi.

Okul tatil olur olmaz amcamı ziyarete gitmek bende alışkanlık halini almıştı. Tek çocuktum ve anne babamın çocukların yanında kendilerini pek de rahat hissetmediklerini anlayabiliyordum. Babam elinden geleni yapıyor, elini omzuma atıp bana bir sürü şey gösterip duruyor, sonunda gösterecek bir şey kalmadığında üzerine çöken kasvete yenilerek evi terk edip tek başına avlanmaya gidiyordu. Tabii, saatler sürüyordu bu. Annemse sinirli bir mizaca sahipti ve ben etrafta olduğumda belli ki rahat nefes alamıyordu. En ufak hareketimde inleyerek sığıyor ve dokunduğum ya da

üzerine oturduğum her şeyi parıl parıl parlayana dek temizlemeye koyuluyordu.

“Acayip bir tip,” dedi babam bir gün kahvaltı masasında.

“Kim?” dedi annem.

“Montague Amca,” diye cevap verdi babam.

“Evet, öyle,” diyerek onayladı annem. “Çok acayip. Edgar, onu ziyarete gittiğin akşamlarda neler yapıyorsunuz?”

“Bana hikâyeler anlatıyor,” dedim.

“Ah, olamaz,” dedi babam. “Hikâyeler anlatıyor demek. Ben de bir zamanlar bir hikâye dinlemiştim.”

“Öyle mi?” dedim beklentiyle. Ama babam somurttu ve gözlerini tabağına dikti.

“Yok,” dedi. “Unuttum gitti.”

“Önemli değil, hayatım,” dedi annem. “Olağanüstü bir hikâye olduğuna eminim.”

“Evet, öyleydi,” dedi babam. “Gerçekten öyleydi.” Birkaç kez yutkundü. “Evet, olağanüstüydü.”

Montague Amca bize yakın oturuyordu. Aslında tam olarak amcam sayılmazdı, daha çok büyük amcam gibi bir şeydi. Fakat annemle babam “amca”nın önüne kaç tane “büyük” sıfatı eklemem gerektiği konusunda tartışmaya başlayınca en iyisinin sadece “amca” demek olduğuna karar vermiştim.

Amcamı ziyarete giderken çiçek açmış yemyeşil bir ormandan geçtiğimi hiç hatırlamıyorum. Ormanda yaptığım

yürüyüşlerle ilgili bütün anılarımda ya dondurucu bir soğuk ya da karlarla kaplı ağaçlar vardı; gördüğüm yapraklar da çoktan dökülüp çürümeye başlamıştı.

Ormanın öbür ucunda bir kapı vardı. Kapı her seferinde sadece bir kişinin geçebileceği şekilde yapılmıştı; geçtikten sonra hemen kapanıyor, bu şekilde mesela bir koyunun kaçmasını engelliyordu. Orman ile onu çevreleyen çayır arasında niye böyle bir kapı olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım; ne bu çayırdaki ne de amcamın çiftliğinin sınırları içinde herhangi bir canlıya rastlamıştım, ortalıkta çiftlik hayvanı falan yoktu.

Bu kapıdan hiçbir zaman hoşlanmadım. Amcam onu gereken sıklıkta yağlamasa da yayları şeytani bir dayanıklılığa sahipti. Ne olursa olsun, bu kapının önünden bir kez bile, tuhaf bir biçimde tuzığa düşeceğim korkusu yaşamadan geçebilmiş değildim. Acayip bir paniğe kapılıyor, bir şey beni yakalayacakmış gibi hissediyor, aklıma aptalca düşünceler üşüşüyordu.

Ama en sonunda gıcırdayan kapıyı ittirmeyi başarır ve arkama bakardım. Ne zaman arkamı dönsem taş duvarın ardındaki ormanı bıraktığım gibi, hiç değişmemiş halde bulur ve rahat bir nefes alırdım. Çocukluk işte, kapıdan geçip arkamı döndüğümde, birinin ya da bir şeyin gölgesini yakalayacağımı umardım (daha doğrusu, bundan *ödüm kopardı*). Ama hiçbir zaman böyle bir şey olmadı.

Yine de yürürken tamamen yalnız sayılmazdım. Köyün çocukları ara sıra takip ediyorlardı beni. Onlarla hiçbir ilgim

yoktu, onların da benimle bir ilgisi olamazdı zaten. Okuldan çok uzaktaydım. Züppelik ettiğim sanılmasın ama ayrı dünyaların insanlarıydık işte.

Onları bazen ağaçların arasında görüyordum, nitekim o gün de böyle oldu. Yanıma gelmediler, benimle tek kelime konuşmadılar. Gölgelelerin arasında öylece durdular. Niyetlerinin bana gözdağı vermek olduğu çok açıktı –işe yaramıyor da değildi hani– gene de korktuğumu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Onları görmezden gelerek yoluma devam ettim.

Çayırı ot basmıştı. Devedikeni, tarakotu ve yabani maydanozların kurumuş kahverengi tohum kabukları ortalığı kaplamış, rastgele büyümüşlerdi. Otların ezilmesiyle oluşan yoldan bahçe kapısına doğru yürüdüğüm sırada, top-rağın altından gelen hışırtıdan tavşan ya da sülünlerin seğirttiğini görüp duyabilirdim.

İçeriye girmeden önce durur ve küçük bir tepeciğin üzerine kurulmuş kiliseye benzeyen eve bakardım. Gerçekten de ev duvarlarla çevrili bahçesiyle mezarlığı, yüksek kemerli gotik pencereleriyle, çatısının sivriligi ve duvarlarındaki süslemeleriyle bir kiliseyi andırıyordu. Bahçe kapısının da tuzak geçidi gibi yağlanması gerekiyordu; sürgüsü o kadar ağırdı ki, kaldırmak için bütün gücümü harcamak zorunda kalıyordum. Ayrıca sürgünün demiri de çok soğuktu, parmaklarım donuyordu.

Bahçe kapısını kapatmak için arkamı döndüğüm her sefer, ormanın bizim evi tamamen kapatmış olduğunu görüp

şaşıryordum. Bahçenin kendine has sessizliği, kilometrelerce ötede bile tek bir canlının bulunmadığı duygusu yaratıyordu bende.

Patikanın sonundaki budanmış çalı öbeğinin hemen ilerisinde amcamın evine giden çimenlik uzanıyordu. Heybetli porsuk ağaçlarına baktım, bir zamanlar özenle budanmış, dallarında sıra sıra kuşların ve kozaların dizildiği ağaçlardı bunlar, ama bakımsızlıktan biçimleri bozulmuştu. Dallar kötü niyetli bir biçimde evin etrafını sarıyordu. Biçimsizlikleri hayal gücüne oyunlar oynuyor, insanın sivri dişler, deri kanatlar, bir pençe ya da göz gördüğünü zannetmesine neden oluyordu.

Bunların çalı çırpı olduğunu biliyordum elbette. Ama utanarak söylüyorum, sonunda kendimi çalıların arasındaki patikadan koşar adım ilerlerken buluyor, başımı çevirip omzumun üzerinden arkama bakma isteğine asla yenik düşmeden, amcama geldiğimi duyurmak için evin kapısının kocaman halkasını kavradığım gibi var gücümle kapıya vuruyordum. Sözü nü ettiğim halkaya gelince... tuhaf bir yaratığın ağzından sarkıyordu bu halka. Aslan ile insan arası bu yaratığın yüzü, cilası dökülmüş donuk renkli bir pirinçten yapılmıştı ve kapının üzerinde kaygısızca asılı duruyordu.

Bana inanılmaz derecede uzun gelen bir süreden sonra tam halkayı tekrar kaldıracaktım ki kapı açıldı. Montague Amca kapıda duruyordu. Her zamanki gibi elinde bir mum tutuyor, gülümseyerek beni içeriye davet ediyordu.

“Orada dikilip durma, Edgar,” dedi. “İçeri gir, evlat. İçeri gir.”

Oldukça hevesli bir halde eve girdim, ama işin doğrusu bahçedeki hava ile evin havası arasında çok küçük bir ısı farkı vardı. Aslında bir fark *vardıysa* bile bu bahçenin lehinneydi, çünkü hayatım boyunca hiçbir binanın *içinde* amcamın evinde üşüdüğüm kadar üşümemiştim. Bir keresinde merdivenlerin trabzanından sarkan buzlar gördüm, buna yemin edebilirim.

Amcam taş döşeli koridor boyunca ilerledi, ben de ateşin etrafında dönen pervaneler gibi gözümü titrek mum ışığından ayırmadan onu izledim. Bu amcamın acayıplıklarından sadece biriydi. Fakirlik çekmemesine rağmen evinde abajur ya da ona benzer şeyler bulundurmuyor, evini mumla aydınlatıyordu. Çok tutumluydu anlayacağınız. Çalışma odasına doğru peşinden giderken telaşlanmadan edemiyordum. Burada, amcamın evinde güvende olduğumu biliyordum elbette, ama karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden amcama, daha doğrusu aydınlığa yaklaşıp dek adımlarımı hızlandırdım.

Amcam buz gibi evin içinde ilerlerken mum ışığı sinir uçlarıma kadar titrememe sebep oldu: Kırpışıp duran alevin oluşturduğu tekinsiz, korkunç gölgeler duvarlarda dans ediyor, her an canlanacaklarmış gibi görünüyorlardı. Sanki mobilyaların altına saklanmış, tavan diplerinde pusuya yatmışlar da beni izliyorlarmış gibi sinir bozucu düşüncelere kapılıyordum.

Evin dışarıdan görünen boyutları düşünülürken imkânsız gibi görünecek kadar uzun bir süre boyunca yürüdüktan sonra amcamın çalışma odasına vardık: Kitaplar ve amcamın seyahatleri sırasında topladığı garip eşyalarla ağzına kadar dolu raflar bütün odayı kaplıyordu. Duvarlar çizimler, resimlerle doluydu ve pencerelerdeki ağır, kalın perdeler sıkı sıkı kapalıydı. Güneş daha batmamış olmasına rağmen çalışma odası bir mağara kadar karanlıktı.

Yere çok değerli olduğu hemen anlaşılan bir İran halısı seriliydi. Duvarlardaki resimlere, perdelerin ipekli kumaşına olduğu gibi halıya da koyu kırmızı bir renk hâkimdi. Şöminenin ateşi bu rengi iyice parlatıyor; alevlerin kalp atışına benzeyen ritmik hareketleri, evin kalbinin bu oda olduğu izlenimini uyandırıyor.

Bu evde bu kadar rahat tasvir edebileceğim tek oda çalışma odasıydı. Aslında şunu da eklemek zorundayım, amcamın evine defalarca gelmiş olmama rağmen, gördüğüm tek odanın (tuvalet hariç) bu çalışma odası olduğu da bir gerçektir.

Bu biraz tuhaf görünüyor olabilir, ama o zamanlar bana hiç de öyle gelmiyordu. Amcamla buluşmalarım, bir aile ziyaretinden çok bir iş toplantısına benziyordu. Amcam da ben de, kendimizce birbirimizden hoşlanırdık ama beni o eve çeken şeyin gerçekte ne olduğunu ikimiz de bilirdik: Açlık; hikâyelere olan açlığım.

“Otur, rahatına bak, genç adam” dedi amcam her zamanki gibi. “Şu zili çalayım da Franz bize çay ve kurabiye servisi yapabilecek mi, bir görelim.”